

cessionerede Selskaber, ere dog i hvert enkelt Tilfælde gjorte afhængige af Indenrigsministerens Samtykke, jaaledes at Selskaberne ved Udøvelsen af disse Rettigheder stadig vilde staa under Ministerens Tilsyn. Derved vil man forebygge, at Selskaberne kunne misbruge de Begunstigelser, der saaledes tilfuges dem.

Det næste betydeligere Punkt, der omtales i Betænkningen, er de bestaaende Selskabers fremtidige Stilling. Grundtrækket i den tilfattede Ordning er den, at disse Selskaber beholde den Stilling, de have nu. De vedblive at virke inden for det samme Omraade og med den samme Ret som den, de nu besidde. De kunne ikke gaa ud over deres hidtidige Omraade uden Statens Samtykke, idet Staten for Fremtiden forbeholder sig Eneret der, hvor der ikke allerede nu findes slige Anlæg. De vedblive ligeledes at virke med samme Ret som nu, hverken med større eller mindre. Den Anerkendelse, der gives disse Selskaber, giver dem ikke nogen anden retslig Stilling være sig over for private eller over for Kommuner, end den, de allerede besidde. De vedblive, kort sagt, simpelthen at bestaa under samme Forhold som hidtil, indtil de enten selv ønske at høre op med deres Virksomhed, eller de søge Koncession og derved gaa ind under de for concessionerede Selskaber fastsatte Vilkaar, eller Staten eventuelt finder sig besøjet til at ekspropriere dem. Tanken med hele dette Forhold have vi ved Ændringsforslag under Nr. 12 søgt nøjere at præcisere og klargøre, for at der ikke derom skulde kunne være nogen Tvivl: „Denne Anerkendelse giver ikke de paagældende Gjere nogen Ret, som de ikke forud besidde, og er ikke til Hinder for, at der af Staten foretages Anlæg eller meddeles Koncession paa Anlæg inden for deres Virksomhedsomraade.“ Endvidere hedder det, at et bestaaende Anlægs Virksomhedsomraade ikke kan anerkendes som omfattende noget Territorium, der ligger uden for de Kommuner eller Dele af Kommuner, i hvilke der den 1ste April 1897 af det vedkommende Anlæg er anbragt Ledninger, som ere aabnede for Drift. Det er altsaa herved fastslaaet, at der f. Eks. ikke vil kunne gives et bestaaende Selskab Anerkendelse paa den Maade, at man, naar det har Ledninger paa Sjælland, anerkender Sjælland som dets Virksomhedsomraade; heller ikke kan, fordi Selskabet har Ledninger i et Amt, hele Amtet betragtes som dets Virksomhedsomraade. Det yderste, der kan anerkendes som hørende under Selskabets Territorium, er de Kommuner, i hvilke Selskabet den første April i Ar har anbragt Ledninger, som til den Tid

ere aabnede for Drift, og det er end ikke givet, at de paagældende Kommuner i hele deres Udstrækning ville være at anerkende som Selskabets Omraade. Det maa overvejes og nærmere afgøres ved Underjøgelse af de i hvert Tilfælde foreliggende Forhold. — Fremdeles foreslaas det, at indtil et Aar efter Lovens Krafttræden kan Indenrigsministeren give de bestaaende Selskaber Koncession paa de almindelige Vilkaar, men at efter dette Tidrum kan Koncession kun gives med Lovgivningsmagtens Samtykke. Tanken er den, at medens det ganske vist i visse Henseender medfører Tvang og Baand for de bestaaende Selskaber at undergive sig Koncessionsvilkaar, maa det paa den anden Side formenes, at de opnaa saadanne Begunstigelser gennem den sikre og mere betryggende Stilling, der derved tillægges dem, at det vil være en Fordel for dem at søge Koncession. Vi ville derfor ikke anse det for hensigtsmæssigt, at Selskaberne skulde kunne fortsætte deres Virksomhed paa de nuværende Vilkaar maasse i 10 à 20 Aar og saa komme og saa yderligere Forlængelse paa andre 20 Aar i Genhold til en Koncession. Hvis Selskaberne derfor ikke befremme sig til straks i det første Aar at søge Koncession, foreslaa vi, at Lovgivningsmagtens Samtykke skal udtræves, naar de senere maatte søge derom. — Saafremt Staten skulde beslutte sig til at ekspropriere et nu bestaaende Anlæg, kommer Reglen i § 6 til Anvendelse. Lovforslagets § 6 giver en Regel for, hvorledes Erstatningen skal fastsættes, idet der skal tages Hensyn ikke blot til Værdien af de til Anlægget hørende Ledninger med Tilbehør og Materiel, men ogsaa til det Udbytte, som Anlægget ved forsvarelig Drift og med passende Takster kan antages at give. Denne Bestemmelse har Udvalget ikke fundet Anledning til at foretage Forandring i. Det maa antages, at dette vil være et Burderingsgrundlag, som med nogenlunde Rimelighed og Retfærdighed vil ramme det rette. Det er en Selvfølge, at selve Prisen for Materiellet ikke altid vil være en tilstrækkelig Godtgørelse, men paa den anden Side er det sikkert, at hvis et Selskab ved slet Drift og ublu høje Takster har til en vis Tid skaffet sig et meget stort Udbytte af sin Kapital, vilde det være urimeligt at lægge et saadant Udbytte til Grund for Burderingen. Den Regel, der er givet i Lovforslaget, at der skal tages Hensyn til det Udbytte, som Anlægget ved forsvarelig Drift og passende Takster kan antages at give, maa vistnok efter Omstændighederne anses for at være ganske hensigtsmæssig. Der er imidlertid med Hensyn til de bestaaende Selskabers